

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke - Nummer Seksten

Jeff Pippenger

2025-12-22

Nummer seksten

Min undskyldning for så mange ord, før jeg tager fat på hovedemnet. Jeg ønsker at bringe visse profetiske linjer på plads, som er vigtige bestanddele af den logik, jeg agter at anvende, når vi direkte betragter Joels Bog. Jeg har tidligere nævnt, at det hebraiske ord, som i Joels Bog oversættes med „afskåret“, har sine rødder i den offermæssige metode til stadfæstelse af en pagt på Abrahams tid.

Vågn op, I drankere, og græd; og hyl, alle I vindrikkere, på grund af den nye vin; thi den er afskåret fra jeres mund. Joel 1:5.

Det hebraiske ord „cut off“ er H3772, og det er en primitiv rod, som betyder ‘at skære (af, ned eller i stykker); ved underforstået betydning at ødelægge eller fortære; specifikt at indgå en pagt (det vil sige at indgå en alliance eller aftale, oprindeligt ved at skære kød itu og gå mellem stykkerne).’

Jeg er klar over, at Strong’s definition af “afskære” betegner det som en “primitiv rod” i grammatisk forstand. Når det er sagt, identificerer den afskæring, der er forbundet med pagten og Abraham, at pagtens lys er knyttet til ordet, og dette lys fremstilles ved dets primitive historiske rod. “Afskære” i pagthistorisk forstand er et profetisk symbol, baseret på dets primitive rødder, og det identificeres også grammatisk som en primitiv rod.

Udtalelsen i vers fem fastslår ikke blot, at de ikke har budskabet om den sildige regn, som er fremstillet ved den „nye vin“, men også, at de „da og dér“ forkastes som Guds pagtsfolk, et pagtsfolk, der fører deres „oprindelige rødder“ tilbage til Abraham.

Den slægt, som døde i ørkenen gennem fyrre år, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham, hvilket betyder fader til mange folkeslag. Den slægt, som gik ind i det forjættede land med Josva, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham. De jøder, som korsfæstede Kristus, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham. De protestanter, som kom ud af den mørke middelalder, og som derefter blev prøvet og forbigået som Guds udvalgte pagtsfolk i 1844, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham. Den milleritiske filadelfiske bevægelse, som gik ind i det Allerhelligste den 22. oktober 1844, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham. Den milleritiske laodikeiske bevægelse, som genopbyggede Jeriko i 1863, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham. Den laodikeiske syvendedags adventistkirke, som udspsys af Herrens mund ved den snart kommende søndagslov, førte deres oprindelige rødder tilbage til Abraham. Alle disse slægter har opfyldt, eller vil opfylde, lignelsen om vingården.

Drankerne i Joel vågner op og finder, at de er blevet forkastet som Guds folk, og at de ikke har budskabet om sildigregnen. Det omvendte er da sandt. De, som Joel identificerer som bærende

„herlighedskroner“, indgår dernæst i pagt, bliver beseglet og løftet op som et offer. Den allerførste stadfæstede pagt mellem Gud og et udvalgt folk begyndte med den samme „afskæring“, som fremstilles ved Guds folks sidste offer, der begynder ved søndagsloven. Afskæringen er adskillelsen mellem hvede og ukrudt. Ukrudtet forkastes og kastes i ilden, og hveden bindes sammen som den pinsemæssige førstegrødehvedeoffergave, som derpå løftes op, „som i fordums år“.

Der er fire steder, som almindeligvis fremhæves som repræsenterende Abrahams pagt. I Første Mosebog kapitel tolv bliver Abraham »kaldet« og får løftet om at blive gjort til et stort folk. Dette er ikke en del af pagten, men det er kaldelsen ved et løfte. På det tidspunkt er hans navn Abram, for et af symbolerne på et pagtsforhold er et navneskifte. Abrams navn ændres i det tredje af pagtens fire trin.

For da Gud gav Abraham løftet, svor han ved sig selv, eftersom han ikke havde nogen større at sværge ved, og sagde: Sandelig, velsignende vil jeg velsigne dig, og mangfoldiggørende vil jeg mangfoldiggøre dig. Og således opnåede han løftet, efter at han tålmodigt havde holdt ud. For mennesker sværger jo ved en, som er større, og eden er for dem en stadfæstelse, der gør ende på al modsigelse. Derfor bekræftede Gud det med en ed, idet han så meget mere ville vise løftets arvinger sin rådsbeslutnings uforanderlighed, for at vi ved to uforanderlige ting, i hvilke det var umuligt for Gud at lyve, måtte have en stærk trøst, vi som har taget vor tilflugt til at gribe det håb, som ligger foran os. Dette håb har vi som et anker for sjælen, både sikkert og fast, og det når ind inden for forhængen, hvor Jesus som forløber er gået ind for os, idet han er blevet ypperstepræst til evig tid efter Melkisedeks orden. Hebræerne 6:13–20.

Kaldelsen var Guds løfte til Abram, og Han gav et andet vidne gennem den „ed“, som fulgte. Den „ed“, som fulgte, var trefoldig. Efter kaldelsen med et løfte, som var det første skridt, er det andet, tredje og fjerde skridt selve den egentlige trefoldige pagt, ved Gud, med et udvalgt folk. I 1 Mosebog 15 „skærer“ (opretter) Gud formelt pagten gennem et dramatisk ritual, hvor Gud alene går imellem de delte dyr og ubetinget lover landet til Abrahams efterkommere. Det forjættede land blev fremstillet som et land mellem to floder: Egyptens flod og floden Eufrat. Det første skridt i den trefoldige pagt indbefatter en direkte henvisning til den profetiske symbolik i to floder og alt det, der er knyttet til dette symbol. Når inspirationen peger på floderne Ulaj og Hiddekel som begivenheder, der nu er ved at blive opfyldt, blev disse to floder forbilledliggjort i Abrams profeti. Scenen er mellem Abrams to floder, som, når de sammenføjes med Daniels to floder, bliver til fire floder, for Kristi røst er mange vande's røst.

På den samme dag sluttede Herren en pagt med Abram og sagde: »Dit afkom har jeg givet dette land, fra Ægyptens flod til den store flod, floden Eufrat: kenitterne og kenizzitterne og kadmonitterne, og hittitterne og perizzitterne og refa'itterne, og amoritterne og kana'anæerne og girgashitterne og jebusitterne.« 1 Mosebog 15:18–21.

Det land, som blev lovet Abram, var hele verden, som i de sidste dage repræsenteres ved ti konger, hvorimod det i pagtens første dage blev opregnet som ti stammer, ikke konger. De hundrede og fireogfyrre tusinde vil være i konflikt med hele verden. Verden vil da være inddraget i prøvelsesprocessen med håndhævelsen af søndagsgudstjeneste ved en énverdensregering under

ledelse af den skarlagensfarvede skøge i Åbenbaringen sytten, som hersker over jordens ti konger. Hos Abram repræsenteres kirkens og statens symbol i dyrets billede ved Ægyptens flod, et symbol på statskunst, og Babylons flod, et symbol på kirkekunst.

Efter disse hændelser kom Herrens ord til Abram i et syn og sagde:

Frygt ikke, Abram: Jeg er dit skjold og din såre store løn.

Og Abram sagde: Herre Gud, hvad vil du give mig, eftersom jeg går barnløs bort, og forvalteren af mit hus er denne Eliezer fra Damaskus? Og Abram sagde: Se, mig har du ikke givet afkom; og se, en, som er født i mit hus, er min arving. Og se, Herrens ord kom til ham og sagde,

Denne skal ikke være din arving; men den, som skal udgå af dit eget liv, skal være din arving. Og han førte ham udenfor og sagde: Se nu op mod himlen og tæl stjernerne, hvis du er i stand til at tælle dem; og han sagde til ham: Således skal din slægt være.

Og han troede på Herren; og han regnede ham det til retfærdighed. Og han sagde til ham,

Jeg er Herren, som førte dig ud fra Ur i Kaldæa for at give dig dette land i arv.

Og han sagde: Herre Gud, hvorved skal jeg vide, at jeg skal arve det? Og han sagde til ham,

Tag mig en treårig kvie og en treårig ged og en treårig vædder samt en turteldue og en ung due.

Og han tog alle disse til sig og delte dem midt over og lagde hvert stykke over for det andet; men fuglene delte han ikke. Og da rovfuglene kom ned over de døde dyr, drev Abram dem bort. Og da solen var ved at gå ned, faldt en dyb søvn over Abram; og se, en rædsel af stort mørke faldt over ham. Og han sagde til Abram,

Vid med vished, at dit afkom skal være fremmed i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. Men også det folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de drage ud med stort gods.

Og du skal gå til dine fædre i fred; du skal blive begravet i en god alderdom.

Men i det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuldkommen.

Og det skete, da solen gik ned, og det var blevet mørkt, se, da viste der sig en rygende ovn og en brændende fakkell, som fór frem mellem stykkerne. 1 Mosebog 15:1–17.

Han, som ville lede Moses og Israels børn som en ildsøjle om natten og en sky om dagen, gik mellem disse „opskårne“ stykker som en rygende ovn og en brændende lampe.

Og Herren gik foran dem om dagen i en skystøtte for at lede dem på vejen, og om natten i en ildstøtte for at give dem lys, så de kunne vandre både dag og nat. Han fjernede ikke skystøtten om dagen eller ildstøtten om natten fra folkets åsyn. 2 Mosebog 13,21-22.

Den brændende lampe og den rygende ovn var et forbillede på skystøtten eller ildsøjlen og repræsenterer et profetisk element i det første trin af de tre trin, der er forbundet med, at Gud opretter pagten med Abram. Kapitlet begynder med ordene: „Frygt ikke“, for den første engels budskab er: frygt Gud, og de, som ligesom Abram frygter Gud, behøver ikke at frygte Gud. Der er to slags frygt, fordi der er to klasser af mennesker.

Videre fremme i pagtspassagen tror Abram Gud, og det blev tilregnet ham som retfærdighed. De tre engle svarer parallelt til Helligåndens gerning, sådan som den fremstilles af Johannes, der lærer, at Helligånden overbeviser om tre ting: synd, retfærdighed og dom. Disse kendetegn stemmer overens med de tre engle, så efter at frygten for Gud er blevet fremstillet i pagtspassagen, identificeres dernæst det andet trin, retfærdighed, for så at blive efterfulgt af kundgørelsen om dommen, som er Helligåndens tredje gerning og den tredje engels budskab. Pagtens første trin var et forbillede på den første engels budskab, som altid er en fraktal af alle tre budskaber. Pagtprocessens tre trin repræsenterer de tre engle i Åbenbaringen fjorten.

Efter at Abram er blevet regnet for retfærdig og dermed markerer den anden engel, forbereder han et offer, for offeret bliver forberedt umiddelbart før det tredje trin i dommen. Dette offer repræsenterer levitternes offer i Malakias tre, som løftes op som et banner. Ligesom de tre perioder på fyrre år i Moses' liv repræsenterer de tre engles budskaber, således rummer de første fyrre år af Moses' liv alle tre trin i de tre engles budskab.

Hvor Moses' vidnesbyrd begynder, er med, at hans forældre frygter Gud, (det første skridt), efterfulgt af en synlig prøve. Det andet skridt omfatter en synlig prøve, således som det var tilfældet i Daniels første kapitel, da Daniel først frygter Gud og nægter at spise den babylonske kost, og derefter prøves på grundlag af sit fysiske udseende. For Daniel var det dernæst den tredje prøve tre år senere ved kong Nebukadnezar, et symbol på nordens konge og søndagsloven, som er den tredje engels budskab.

Moses' forældre frygter Gud, lægger ham i en ark i vandet, og Faraos datter blev ledt til at se situationen og fældede derpå dom til fordel for at redde barnet. Begyndelsen af Moses' liv var en illustration af den pagt, som Gud indgik med menneskeheden, og dernæst indgik Gud også gennem Moses en pagt med en udvalgt nation, udvalgt fra menneskeheden. Noas pagt med menneskeheden repræsenterer den store skare, og Moses' pagt med et udvalgt folk er de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det offer, som Abram skulle frembære for at stadfæste pagten, bar Noas pagts emblem, ligesom også Moses gjorde det, idet han opfyldte Abrams profeti århundreder senere.

Offergaven bestod af fem forskellige dyr: en treårig kvie, en treårig ged, en treårig vædder, en turteldue og en ung due. Fuglene blev ladet hele, og kvien, vædderen og geden blev »delt« i to halvdele. Offergaven er et forbillede på opløftelsen af et banner i de sidste dage som en synlig prøve for menneskeheden. Det synlige tegn for Faraos datter var barnet Moses i arken. Arken er symboliseret ved de otte sjæle i arken. Tallet »otte« er fastslået som et af de profetiske kendetegn ved banneret for de hundrede og fireogfyrre tusind. Når man tager de fem dyreefre i betragtning og deler tre i to, består din offergave af otte stykker, sådan som det er forbilledliggjort ved Noa og derpå bekræftet i Abrams offer.

Disse fem dyr repræsenterer, når de deles, således som Gud påbød, tallet „otte“, og derved repræsenterer de de sjæle ved verdens ende, som blev forbilledligt fremstillet ved de „otte“ sjæle på arken. Omskærelsens tegn, som er det andet trin i Abrams trefoldige pagt, skulle udføres på den „ottende“ dag efter fødslen, og denne rite blev afløst af dåben, som er et forbillede på Kristi opstandelse, der fandt sted på den „ottende“ dag. Tallet „otte“ er et fastslået kendetegn ved både Noas og Moses' pagter, og de er forbilleder på de hundrede og fireogfyrre tusind, som vil blive ophøjet som et banneroffer, og som er den „ottende“, der er af de syv.

Disse fem dyr repræsenterer de fem kloge jomfruer, som er forbilledliggjort ved de „otte“ på arken, og som vil gå fra en gammel verden til en ny verden — uden at se døden.

Abrams offer var et rent offer, for alle dyrene i offeret var rene dyr, og tilsammen repræsenterer de de primære dyr, der blev anvendt til brændofre. Den første engels budskab indbefatter befaling om at tilbede Skaberen, og de primære offerdyr i helligdomstjenesten, som skulle indstiftes, da Abrams profeti blev opfyldt på Moses' tid, fremholdes som tilbedelsens ofre, samtidig med at de også er et forbillede på den første engels kald til at tilbede Skaberen.

Vers atten siger udtrykkeligt: »På den dag sluttede Herren en pagt med Abram.« Det markerer det første af tre trin, som er et forbillede på de tre engle i Åbenbaringen fjorten. Pagts trin i Første Mosebog femten repræsenterer den første engels budskab i Åbenbaringen fjorten, hvilket efterfølges af en anden engel, som blev forudskygget ved det andet trin i Abrams pagt, som findes i Første Mosebog sytten.

I trin nummer to bliver Abrams navn ændret til Abraham. Abram betyder »faderen er ophøjet«, og Abraham betyder »fader til mange folkeslag«. I kaldelsen af Abram blev løftet om at blive til et stort folk givet, men løftet blev ikke stadfæstet, før Abrams navn blev ændret. Da blev han den første fader til et udvalgt pagtsfolk. Det næste trin forbilledliggjorde den tredje engels budskab, idet Abraham blev prøvet ved at ofre Isak, hvilket forbilledliggjorde korset, som forbilledliggjorde den 22. oktober 1844, som forbilledliggør søndagsloven—hvilket er den tredje engels budskab. Dette tredje pagtstrin blev opfyldt den toogtyvende oktober 1844, og det fremstilles i 1 Mosebog 22.

I det andet trin, som er den anden engels budskab, hvor Abrams navn forandres, bliver omskærelsens rite indstiftet som „tegnet“ på et pagtsfolk og dets forhold til Gud. Det er i den anden engels budskabs historie, at Guds folk besegles. De løftes op som et banner ved den tredje engels budskab, repræsenteret ved søndagsloven, men de besegles i perioden umiddelbart før søndagsloven, hvilket i milleritternes historie ville være umiddelbart før døren blev lukket den 22. oktober 1844.

Det samme gælder de tre dekreter om at drage ud fra Babylon, som indledte profetien om de 2300 år, der endte ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Templet blev fuldført i løbet af det andet dekrets historie, efter det første, men før det tredje. Grundvoldene blev lagt under det første dekret, og tempelbygningen blev fuldført i det andet dekrets historie. Det tredje dekret i 457 f.Kr. indledte de 2300 år, mens selve dekretet gav jøderne den nationale suverænitet tilbage. Ved det tredje waymark oprettes et rige, som fremstillet ved genoprettelsen af den nationale suverænitet

ved det tredje dekret og ophøjelsen af den sejrende menighed som et banner ved søndagsloven.

Det tredje dekret var et forbillede på den tredje engels ankomst til brylluppet den 22. oktober 1844. Bruden gør sig rede før brylluppet, ikke ved brylluppet. Beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind fuldbyrdes umiddelbart før søndagsloven i den tidsperiode, der profetisk fremstilles som dyrets billedes prøve. Vi får at vide, at dyrets billedes prøve er den prøve, vi må bestå, før nådetiden afsluttes.

Herren har klart vist mig, at dyrets billede vil blive oprettet, før nådetiden afsluttes; for det skal være den store prøve for Guds folk, hvorved deres evige skæbne vil blive afgjort. Din holdning er et sådant virvar af uoverensstemmelser, at kun få vil blive bedraget.

„I Åbenbaringen 13 fremstilles dette emne tydeligt; [Åbenbaringen 13,11–17, citeret].“

„Dette er den prøve, som Guds folk må bestå, før de bliver beseglet. Alle, som beviste deres troskab mod Gud ved at holde hans lov og nægte at antage en falsk sabbat, vil stille sig under Herren Gud Jehovas banner og vil modtage den levende Guds segl. De, som opgiver sandheden af himmelsk oprindelse og antager søndagssabbatten, vil modtage dyrets mærke.“
Manuscript Releases, bind 15, 15.

Døren blev lukket den 22. oktober 1844 som et forbillede på den lukkede dør ved søndagsloven. Søster White erklærer, at billeddyrets prøve er den prøve, vi må bestå „før“ nådetiden lukkes, og hun erklærer også, at prøven er det sted, hvor vor evige skæbne afgøres. Før søndagsloven gør bruden sig rede, og dette kræver, at hun har den rette bryllupsklædning, en klædning, som skal renses ved pagtens Budbringes lutrende ild. Seglet sættes før brylluppet, og derefter finder brylluppet sted ved søndagsloven.

Søster White fastslår, at beseglingen er en grundfæstelse i sandheden både intellektuelt og åndeligt. Hun fastslår videre, at „når“ Guds folk er beseglet, „da“ vil rystelsen fra Guds domme komme. Rystelsen er de domme, som begynder ved jordskælvet i Åbenbaringen elleve, hvilket er søndagsloven i De Forenede Stater.

Millerittemplet blev fuldendt ved Midnatsråbet, hvilket viser, at seglet sættes før dommens tredje vejmærke. I Abrahams pagt var dommens tredje trin Isak på Morija Bjerg, hvilket er et forbillede ikke blot på Kristus på korset, men også på levitternes offer i Malakias tre.

Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, så de kan frembære et offer til Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i gamle dage og som i fordums år.

Og jeg vil komme nær til jer for at holde dom; og jeg vil være et hastigt vidne imod troldmændene og imod ægteskabsbryderne og imod dem, som sværger falsk, og imod dem, som undertrykker daglejeren i hans løn, enken og den faderløse, og som afviser den fremmede fra hans ret, og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre. Malakias 3:3–5.

Efter renselsesprocessen vil offergaven „da“ være som i fordums dage, og offergaven beredes under den sidste domshandling, for det er da, at de levitter, som er blevet rensed og beredt som en

offergave, stilles i kontrast til de dårlige jomfruer, imod hvem Kristus skal være et „hurtigt vidne“. Det „hurtige vidne“ er det „trofaste vidne til den laodikeiske menighed“, som kaster Shebna som en bold ud på en vid mark, og som spy-r de laodikeiske ud af sin mund. Adskillelsen mellem hveden og ukrudtet vil ske hurtigt, for de afsluttende bevægelser er hastige. Denne hurtige sendebud er Han, som pludselig kommer til sit tempel i Malakias tre.

Ophejsningen af offergaven i Malakias „som i fordums dage“ er ophejsningen af banneret for de hundrede og fireogfyrre tusind; det var ophejsningen af de to pentekostale viftebrøds offergave; det var ophejsningen af slangen på stangen i ørkenen; det var ophejsningen af Kristus på korset, og det var ophejsningen af Shadrak, Meshak og Abed-Nego i ildovnen sammen med Kristus, mens hele verden forundredes og undrede sig; det var offentliggørelsen af 1843-kortet og det tilsigtede formål med 1850-kortet.

Det var i det andet trin af Abrahams pagt, at omskærelsens rite blev indstiftet og håndhævet og således blev pagtens tegn. Abraham omskar, i modsætning til Moses, straks Isak, så at Isak, da han i det tredje trin løftede ham op som et offer, ville repræsentere tegnet. Dette tegn skulle senere blive erstattet af dåben, som tilsammen giver to vidner om korsets tegn.

„Hvad er den levende Guds segl, som sættes på Hans folks pander? Det er et mærke, som engle, men ikke menneskelige øjne, kan læse; for den ødelæggende engel må se dette forløsningens mærke. Det intelligente sind har set tegnet på Golgatas kors hos Herrens adopterede sønner og døtre. Synden ved overtrædelsen af Guds lov er taget bort. De er iklædt bryllupsklædningen og er lydige og trofaste mod alle Guds befalinger.“ Manuscript Release, nr. 21, 51.

I pagtens femtende kapitel, i pagtens første trin, angives en tidsprofeti på 400 år i trældom, og Paulus angiver den samme periode som 430 år. Paulus' beregning begynder med kaldelsen i 2 Mosebog 12, for han medregner Abrams tid som fremmed. Når de fire hundrede år nøje overvejes i forhold til de tredive år, er det ene symbol, som Paulus fremstiller, og de fire hundrede år, som Abram fremstiller, er et andet symbol. Hvad repræsenterer da perioden på fire hundrede år, og hvad repræsenterer perioden på fire hundrede og tredive år, og hvad repræsenterer de tredive år?

De lærde har med rette påvist, at de fire hundrede og tredive år kan opdeles i to perioder på to hundrede og femten år, den første periode fri for trældom og slaveri, den anden slaveri.

Abraham gik ind i Kana'an i en alder af 75 år, og Isak blev født, da Abraham var 100 år gammel (25 år senere). Jakob blev født, da Isak var 60 år gammel, og Jakob drog ind i Egypten, da han var 130 år gammel. Dette giver i alt 215 år i Kana'an og 215 år i Egypten, i alt 430 år. For en studerende af profetier frembyder dette to vidnesbyrd fra to pagtsymboler, for Paulus, ligesom Abram, fik sit navn forandret. Paulus angiver 430 og Abram 400. Den linje på linje-opfyldelse af to beslægtede tidsprofetier er forbundet med den første pagtperiode, som førte til grundlæggelsen af Guds udvalgte folk.

Da Kristus trådte ind i historien for at stadfæste pagten med de mange i én uge, repræsenterede denne uge to indbyrdes forbundne tidsprofetier. Paulus' profeti om de fire hundrede og tredive år

kan opdeles i to lige store dele, ligesom Kristi uge. 215 år i Kanaan efterfulgt af de 215 år i Egypten, som er et forbillede på Kristi vidnesbyrd i egen person i 1260 dage, efterfulgt af 1260 dage med Kristi vidnesbyrd i hans disciples person. De 2520 dage, hvori Kristus stadfæstede pagten, repræsenterer også de syv tider, som er „striden om hans pagt“.

Fra 723 f.Kr. til 1798 er der 2520 år, og disse år er opdelt i to perioder på 1260 år, som repræsenterer hedenskabets nedtrampen af helligdommen og hæren i 1260 år, efterfulgt af pavemagtens nedtrampen af helligdommen og hæren i 1260 år. Midten af Kristi uge var korset, og ugens midte (538) frembringer 1260 års hedensk vidnesbyrd efterfulgt af 1260 års hedensk vidnesbyrd fra hedenskabets pavelige discipel. Da Kristi nåderige blev ikklædt magt ved korset, var det et forbillede på 538, da antikrists rige blev ikklædt magt. Ved korset blev det bogstavelige Israel forbigået, og det åndelige Israel begyndte. I 538 blev det bogstavelige hedenskab forbigået, og det åndelige hedenskab begyndte.

Abrams profeti om fire hundrede år er også fire hundrede og tredive år. Det er den samme profeti, men fremstillet ved to pagtsymboler. Disse to beslægtede tidsprofetier identificerede Guds folks trældom og udfrielse, som skulle opfyldes ved begyndelsen af det gamle Israels pagthistorie. Ved slutningen af det gamle Israels pagthistorie er der én tidsprofeti, som svarer til en anden i et dag-for-et-år-forhold, og som således identificerer to tidsprofetier, der fremhæver udfrielse og trældom.

I den midterste historie om det gamle Israels begyndelse og afslutning finder vi Daniel i Babylons fangenskab. Ud fra denne pagthistorie, som identificerer trældom og et løfte om udfrielse, fremsættes den profeti, som sammenbinder det gamle Israels pagthistorie med det moderne Israels pagthistorie. I Daniels Bog identificeres to tidsprofetier. Moses' „ed“, de „syv tider“ i Tredje Mosebog 26, identificeres i Daniel 9/11, såvel som spørgsmålet i vers tretten i Daniel 8, der fører til svaret i vers fjorten, som identificerer profetien om 2300 år. „Eden“, som, hvis den brydes, er „Moses' forbandelse“ i Daniel 9,11, blev iværksat i 677 f.Kr. mod det sydlige rige, og den afsluttedes den 22. oktober 1844, ligesom de 2300 år. Begge 2520-spredninger er lokaliseret i spørgsmålet i vers tretten, og svaret i vers fjorten er de 2300.

Som med Moses, alfaen i det gamle Israels pagthistorie, og som med Kristus, omegaen i det gamle Israels pagthistorie, omfattede den indledende alfahistorie for det moderne Israel to indbyrdes forbundne tidsprofetier. Den ene repræsenterede trældom og slaveri, og den anden udfrielse. Opdelingen af de 430 år i to lige perioder i alfahistorien for det gamle Israel var et forbillede på den profetiske opdeling, som blev gentaget i den uge, hvor Kristus stadfæstede pagten, og den indbyrdes forbundne domsperiode for pagtens brud, som blev delt i to lige perioder, fremviser to vidner for, at alfahistorien for det moderne Israel ville have et lignende profetisk anker. De 2520 år og 2300 år, som ender samtidigt, udgør det tredje vidne om to indbyrdes forbundne tidsprofetier, som rummer en profeti, der er delt lige i midten.

Tre vidner ville få en sjæl til at forvente, at når Herren indgår pagt med de hundrede og fireogfyrre tusind i omega-historien for det moderne Israel, så ville der være to beslægtede profetier om profetisk tid og en dertil knyttet periode, som er delt i to lige store dele; men således kan det ikke

være, for da Herren indgik pagt med det moderne Israel, opløftede Han sin hånd mod himlen og forkyndte, at tiden ikke skulle være mere.

Pagten om de hundrede og fireogfyrre tusind repræsenteres ved to svingbrød af førstegrødeofferet af hvede. Den profetiske struktur med tre vidner, efterfulgt af et dobbelt vidnesbyrd, som mangler den profetiske tids adskillelse, findes i Abrams offer af en kvie (som blev delt lige), en ged (som blev delt lige) og en vædder (som blev delt lige), efterfulgt af en turteldue og en due.

De første tre ofre havde alle tre år knyttet til deres symbolik, hvilket viser, at de repræsenterer tre ofre, som besad profetisk tid. Ikke alene besad de tre ofre alle profetisk tid, men de havde hver især profetisk tid, som var ligeligt opdelt i to perioder. Turtelduen og duen har ingen alder knyttet til sig; de skulle blot være unge, for de repræsenterer den sidste generation af pagtens folk, som er fremstillet ved to fugle eller to hjerne.

De to hjerne repræsenterer den store skare og de hundrede og fireogfyrre tusinde, men de to fugle har en sekundær betydning. Duen er et af ofrene til helligdommen, og når man undersøger identifikationen af duen som offer, betyder det oftere end ikke en slags turteldue; hvorimod duen i Abrams offer betegner en fugl, der er så ung, at den ikke har fjer, eller værre endnu, en fugl, hvis fjer er blevet plukket af. På dette profetiske niveau er de to fugle hveden og ukrudtet.

I de sidste dage vil banneret blive løftet op til himlene som en fugl, og det vil ske netop på det tidspunkt, hvor to urene fugle vil løfte gudløsheden op og sætte hende på hendes trone i Sinear.

Da gik engelen, som talte med mig, frem og sagde til mig: Løft nu dine øjne og se, hvad dette er, som går frem. Og jeg sagde: Hvad er det? Og han sagde: Dette er en efa, som går frem. Han sagde desuden: Dette er deres skikkelse over hele jorden. Og se, der blev løftet et blylod op; og dette er en kvinde, som sidder midt i efaen.

Og han sagde: Dette er ugudelighed. Og han kastede den ned i efaens midte; og han kastede blyloddet over dens åbning.

Derpå opløftede jeg mine øjne og så, og se, der kom to kvinder frem, og vinden var i deres vinger; thi de havde vinger som storkens vinger; og de løftede efaen op mellem jorden og himmelen. Da sagde jeg til engelen, som talte med mig: Hvorhen bærer disse efaen? Og han sagde til mig: For at bygge den et hus i Sinears land; og når det er fuldført, skal den blive stillet der på sit eget sted. Zakarias 5:5–11.

Pavedømmet, fremstillet som „ugudelighed“ eller af Paulus som „den lovløse“, modtog sit dødelige sår i 1798, da en talent bly blev lagt over den kurv, hvori hun sidder. Derefter vil spiritualismen og den frafaldne protestantisme løfte hende op og bygge hende et hus i Sinear, netop på det tidspunkt, hvor Gud har fuldendt opførelsen af det hus, som Han vil løfte op som et banner. I Zakarias fremstilles det falske banner som ugudelighedens kvinde, og banneret fremstilles som duer. Verden vil da skulle vælge mellem Rom, som er buret for enhver uren og forhadet fugl, eller duen, et symbol på Guds pagt med menneskeheden.

Og han råbte med mægtig røst og sagde: Faldet, faldet er Babylon den store, og den er blevet en bolig for dæmoner og et tilholdssted for hver uren ånd og et bur for hver uren og afskyelig

fugl. Åbenbaringen 18:2.

Kristus udtalte i forbindelse med sin død og opstandelse: »Nedbryd dette tempel, og jeg vil rejse det igen på tre dage.« Disse tre dage repræsenterer en profetisk periode, hvor et tempel oprejses, således som det var tilfældet med Moses, med Kristus og med Milleriterne. Kravet om, at Abrams offer skulle bestå af en treårig kvie, en ged og en vædder, repræsenterer, at der inden for hver af de tre pagthistorier, vi nu betragter, ville blive opført et tempel. Det sidste pagttempel tilhørende de hundrede og fireogfyrre tusinde er banneret, som skal løftes op som en krone mod himlen. Af denne grund er kvien, geden og vædderen jordens dyr, hvorved sondringen fra fuglene, der flyver under himlen, fremhæves. Det pagttempel, som opføres i de sidste dage, er, når Jerusalem løftes op over alle høje og bjerge.

Selv om jeg endnu ikke har identificeret hvert enkelt element i Abrams første af tre pagtskridt, har hvert element, vi indtil nu har betragtet, en modpart i begyndelsen og afslutningen af det gamle bogstavelige Israel og i begyndelsen af det moderne Israel. Vi har påvist de tre trin hos englene i Åbenbaringen fjorten i Abrams første pagtskridt. Fraktalen af de tre engle, som findes i Abrams første pagtskridt, vil blive endnu tydeligere stadfæstet, når vi betragter Abrams andet og tredje pagtskridt.

Abrams »otte« ofre repræsenterer ikke blot ofre, som senere skulle blive en del af Moses' helligdomsritualer, men de identificerer og bekræfter den profetiske tids rolle i fortællingen om Guds pagtsfolk. De bekræfter begyndelsen og afslutningerne på Israel som Guds udvalgte folk, hvad enten det er bogstaveligt eller åndeligt.

Paulus' 430 år er en profetisk periode, som ikke logisk kan adskilles fra Abrams 400 år. Når de lægges oven på hinanden, frembringer de en periode på tredive år, efterfulgt af fire hundrede år. Det er her, vi vil fortsætte i den næste artikel.

„Profetierne, som er optegnet i Det Gamle Testamente, er Herrens ord for de sidste dage og vil blive opfyldt lige så sikkert, som vi har set San Franciscos ødelæggelse.“ Brev 154, 26. maj 1906.